

de rooie roeptoeter

De Rooie Roeptoeter (RRT) is een onregelmatig verschijnend, links blad voor Oisterwijk en is een uitgave van het redactiecollectief De Rooie Roeptoeter, Postbus 340, 5060 AH Oisterwijk. Abonnementen zijn gratis, maar financiële steun is welkom: giro 5264985 t.n.v. De Rooie Roeptoeter te Oisterwijk.

Nummer 38 * juni 1995

Boycot Shell

Op zolder hebben we er nog honderden liggen: de 'Boycot Shell' stickers vanwege de ondersteuning door deze multinational van het Zuid-afrikaanse apartheidsregime. Gelukkig niet weggegooid, tenslotte wisten we al van de pastoor dat een duivel wel van gezicht maar niet van zijn streken veranderen kan. Het blijkt dat Shell zich niets gelegen laat liggen aan wat mensen beweegt. En nu dus weer een olieplatform laten zinken in de Noordzee. De zee als vuilnisbak voor tonnen metaal en andere troep. De RRT roept alle Oisterwijkers op Shell links te laten liggen. Auto rijden is dan misschien nog een dagelijkse zonde, tanken bij Shell doodzonde.

Bier, worst en spektakel

Modeshows, dansen en bier, veel bier. Dat was 50-jaar bevrijding in Oisterwijk met als organisatoren, hoe kan het hier anders, de middenstand waarachter Bèr Kosters, bekend van Piet Plezier en verhalen over asielzoekers, de drijvende kracht was. Kortmann beloofde priester Ton van Loon een worst als deze wilde bidden voor goed weer op 5 mei, hetgeen deze gelukkig onbeleefd weigerde. Oisterwijk is weer een grote mogendheid stelde achteraf de politieke groepering Gemeentebelangen serieus vast, nadat er in de ogen van deze partij twee grootste 'spektakels' waren gehouden: Oliver Twist en ... het bevrijdingsfeest. Het herdenken en vieren van de vierde en vijfde mei is dus verworden tot bier, worst en spektakel. Nu willen we natuurlijk niet voorbijgaan aan de zinnige dingen die ook plaatsvonden (Kortmanns referentie aan de toespraak van de koningin, de participatie van jeugdige asielzoekers, ook al

bleek Huup hier het bekrompen Oisterwijkse liedje te verkondigen) en aan de te overdenken opmerking van Wouter Verschuur die het gemeentebestuur en de pers er op wees dat de benaming 'bevrijdingsmonument' niet meer passend is nu het gemeentebestuur bij dat monument ook de Oisterwijkse gevallen uit de laatste koloniale oorlog van Nederland herdenkt middels een plaquette. Dat het Kerkklokje in haar bevrijdingsnummer een stuk publiceert van de ICTO-aanhanger dominee Poort (die liever een raket dan een Rus in zijn tuin had) is veelzeggend. Poort ziet het nieuwe gevaar in het 'fundamentalistisch atheïsme' en klaagt over het uitdunnen van de krijgsmacht, toestanden die hij nota bene vergelijkt met 1939. Poort wil gelijk Noach een ark bouwen ook al lijkt er geen directe aanleiding te zijn, en gelijk Paulus de gehele wapenuitrusting gods aandoen uit lijfs- en zielsbehoud. Herkerstening en herbewapening, het leek wel een Kerkklokje uit de Koude oorlog dat we onder ogen kregen.

Een frisse wind

Ze houdt van bridge, tennis, kostscholen en etiquette, en ze heeft een pesthekel aan de enge linkse studenten van de sociale academie. Echter hedendaags is Rita van Breugel op meerdere wijzen, ze blijkt namelijk ook een modern managementscursusje te hebben gevolgd: "Ik zie mezelf als open, duidelijk en zakelijk, maar dan op een wijze waarbij ik de aandacht voor mensen niet uit het oog verlies". 'Ja, ja' om politiek-redacteur Hans van Meerten van LOVO maar eens te quoten. Wij zijn er van overtuigd dat Rita voor een frisse wind op het gemeentekantoor gaat zorgen. De heren ambtenaren zullen namelijk weer de deur openhouden als mejuffrouw Van Breugel nadert en in hun

lunchkoffertjes de gestreken linnen servetten meenemen. Anders zou de gemeentesecretaris weleens een heerschappij uit het oog kunnen verliezen.

Inktkoelies

De tijden van het KVP-regentendom keren terug. Het 1 mei-comité had voor een forumdiscussie over progressieve samenwerking journalisten uitgenodigd om kritische vragen te stellen aan linkse politici. Invitaties waren ook gericht aan twee journalisten van het Brabants Dagblad: Tom Tacken en Joost Goutziers. Beiden leek het erg leuk om als interviewer op te treden. Echter de hoofdredacteur van hun krant besliste anders. Hij was bang dat het Brabants Dagblad op deze wijze een te progressieve geur zou gaan uitstralen. Een merkwaardige opvatting omdat het 1 mei-comité slechts kritische interviewers gevraagd had. Maar de journalisten bogen voor hun hoofdredacteur. Zou de oude Oisterwijkse socialist Frits van Dartel dan toch nog steeds gelijk hebben, toen hij bijna een eeuw geleden stelde dat de journalisten van de burgerlijke pers slechts inktkoelies zijn?

Doorkijk

Zo heet de nieuwe Oisterwijkse regeringskrant geschreven vanuit het hoofdkwartier De Lind 44. De stijl van het blad is die van een Oost-europese staatskrant met op de voorpagina een foto van de grote en geliefde leider. Niet zo verwonderlijk misschien want in het tweede nummer prijkt de ex-communist Lou Bakker als eerste op de lijst van redacteurs. Oost-Europa deskundigen moesten vroeger alle politieke informatie uit zo'n foto halen. Wie stond er wel en niet op, wie op de voorste rij en wie het meest dicht bij de grote leider. Het viel ons als Doorkijk-watchers op dat Kortmann er op de foto duidelijk oud en vermoeid uitziet. Dat zou kunnen wijzen op een machtsstrijd aan De Lind. Op deze manier kan Kortmann straks officieel aan de kant gezet worden, nadat zijn vrouw heeft verklaard dat hij er op foto's zou oud uit begon te zien. Voor Will van Roessel ziet het er eveneens slecht uit. Hij werd gekiekt tijdens een NK-veldloop voor ambtenaren. Voor de op zijn tanden bijtende Van Roessel loopt een kwieke en naar de camera lachende ambtenaar met nummer 1560. Van Roessel heeft veelbeduidend nummer 2470. Nee, de dagen van Van Roessel zijn ook geteld. Een hoofdredacteur weet dat zijn publiek slecht leest. Als je dus in een grote krantekop met rode letters knalt 'Mis-

ser van de maand' en daarna onmiddellijk de naam 'Leo Beelen' laat volgen, dan denkt 95% van de lezers dat Beelen die misser begaan heeft. Exit Leo dus. En dan Ton Broers. In al zijn goedheid pleit hij ervoor dat ambtenaren als ze maar even van hun stoel wippen 'sterretje 21' intoetsen. De PTT rekent voor iedere keer f2,50. Dat zal een groot gat in de begroting slaan, want de Oisterwijkse ambtenaren hebben geen zitvlees, al doen de afgezaagde praatjes van de tonpraoters anders vermoeden. Cor Wolfs zal ongetwijfeld lastige gemeenteraadsleden doorverwijzen naar Doorkijk. En daar staat het zwart op wit: 'gewoon doen' zei Broers. Dat ruimt op. Maar wie zijn de rijzende sterren aan De Lind? In het tijdperk waarin beeldcultuur zo bepalend is, moet dat wel degene zijn die de af te danken leiders zo onvoordelig op de foto zette en volgens het colofon is dat Hans Büsgen. Momenteel nog slechts bestuurslid van de Personeelsvereniging, maar zijn voorkeur voor een chirurgen-outfit en zijn artikel in Doorkijk getiteld 'We gaan naar Rome' laten duidelijk blijken dat deze aanstormende ambtenaar meer in zijn mars heeft dan klachten opnemen over de kwaliteit van de borrelnootjes.

Hebt u misschien een kleine bijdrage voor ...

De vergeten miljoenen stromen binnen bij de gemeente. Reden voor de RRT om eens een paar ideeën te spuien over hoe deze gelden te besteden. Allereerst kunnen de verkeersdrempels op de Oirschotsebaan door een onafhankelijk verkeersadviesbureau bekeken worden. Dat zal dan al een slordige vijftigduizend gulden kosten, nog afgezien van de kosten van het opnieuw ophogen of verlagen van de drempels. Een eenvoudige RRT-rijtest heeft uitgewezen dat in dit 60-kilometergebied ten eerste tussen de drempels makkelijk een snelheid boven de honderd kilometer bereikt kan worden met een low-budget autootje (de drempels liggen dus te ver uit elkaar) en ten tweede dat gemakkelijk een constante snelheid van zeventig aangehouden kan worden, zonder op de drempels het hoofd aan het dak van de auto te stoten. De gemeente mag ook het geld voor het onderzoek rechtstreeks overmaken aan de RRT. Wat ons meteen brengt bij het volgende idee: een eenmalige subsidie voor de RRT van een half miljoen om het blad, bol van de Oisterwijkse cultuur en wetenswaardigheden, een jaar lang gratis deur-aan-deur te verspreiden in Oisterwijk. Het idee is om een prachtige glossy te maken, gedrukt in full-colour en volledig

aansluitend op wat de inhoud van het blad al jaren uitstraalt. Uiteraard wordt de voltallige Roepoeter-redactie gehandhaafd en royaal betaald voor de inmiddels verworven kennis van het Oisterwijkse en het bladenwereldje. Eventueel zou de redactie nog aangevuld kunnen worden met de sterren van de schrijvende en de roepende pers (Piet Jacobs en Toos Vla-minckx) voor een nieuw op te zetten rubriek: 'Vraag het aan Piet en Toos'. En nog een laatste idee: onmiddellijk een schaaпsherder terug op de Campina en weg met de veel te kleine paardjes of hardrockkoeien. Wij willen de Cnillus terug op de HAAJ. Goed voor het toerisme en voor het vermaak ("Die vlekken op de rug, die zijn voor de vliegende brigade, voor het natellen met de helicopter.").

Dozen

De RRT las het volgende in het Kerkklokje: "Uit oogpunt van conservatie en ter uitvoering van nieuwe richtlijnen worden alle archiefbescheiden in metaallose kartonnen dozen gebracht. Een gigantische klus die er toe moet leiden dat de archieven van de aangesloten gemeenten op de meest zorgvuldige wijze bewaard gaan worden. Het behoud van het archiefmateriaal is één van de belangrijkste taken van de streekarchief". Afgezien van het taalfoutje is de RRT verheugd maar ook verbaasd en verontrust. Want in hetzelfde stukje worden de oude dozen, die niet geschikt lijken voor langdurige opslag van de archieven, voor twee kwartjes per stuk te koop aangeboden. Citaat: "Een buitenkansje voor elke vereniging!". De vraag is nu wat het streekarchief wil. Het verenigingsleven om zeep helpen of in ieder geval hun historie? Kent het streekarchief documenten van bijvoorbeeld Taxandria die het daglicht niet kunnen verdragen? Heeft onze vriend Kortmann zich tijdens een langvergeten toernooiwedstrijd van biljartvereniging 'De gelukkige keu' onbetamelijk gedragen en zich in een onbewaakt ogenblik op het groene laken over gegeven aan een professionele stripsessie? En moet dat dan via metalen ringetjes voor het nageslacht gewist worden? We zullen het nooit weten.

Voorkeurstemmen

Niet alle GroenLinkse stemmers blijken bij de afgelopen statenverkiezingen op de bovenste kandidaten te hebben gestemd. Uit het blad van GroenLinks Brabant vernamen we dat Ad Graumans 109 voorkeurstemmen behaalde, de overige kandidaten van de GroenLinks-afdeling

Oisterwijk e.o., Leon van Berkel en Niek Rijniers, behaalden respectievelijk 39 en 24 stemmen.

Who is afraid of red, green and Di-sixty-six?

Dat vragen wij ons af na de laatste 1-mei bijeenkomst. Terwijl de gewone doorsnee progressieve kiezer het liefst één lijst van D'66 tot en met GroenLinks ziet, twijfelen de politici. Met name de Oisterwijkse PvdA'ers. Nico Kersten verwoordde de aarzelingen het duidelijkst, terwijl uitgerekend hij enkele weken daarvoor in het Kerkklokje had onthuld dat er sprake was van besprekingen tussen de progressieve partijen. Zou er soms een hotemetoot binnen de PvdA-Oisterwijk op de rem zijn gaan staan? Stroucken (Moergestel) en Hanckmann (Udenhout) waren minder terughoudend. Zij zijn zich er ten slotte al jaren van bewust dat links binnen de gemeente een marginale rol speelt en zich dus dient te bundelen om überhaupt nog iets voor te stellen. Maar in Oisterwijk lijkt dat vooralsnog uitgesloten. Kersten denkt meer stemmen te halen als de PvdA zelfstandig optreedt en Graumans dacht waarschijnlijk al in een verkiezingsforum zitting te hebben toen hij D'66 een veeg uit de pan gaf. Waarom was D'66 eigenlijk niet aanwezig? Bij navraag bleek dat het comité deze partij niet eens uitgenodigd had. Preken voor eigen parochie op 1 mei lijkt zodoende meer toekomst te hebben dan progressieve samenwerking.

De toekomst voor het 1 mei-gebeuren in De Schuur: gebalde vuisten, een pintje en preken voor eigen parochie.

Burrie's Kèk op Osterwèk

25 Jaar Communist

Ik was het met die val van De Muur en de ineenstorting van het Oosteuropese socialisme helemaal vergeten: in 1992 was ik 25 jaar overtuigd communist. Mijn bewustwording vond plaats op de Sint Jozefschool aan de Nic. van Eschstraat, een plek waar de reactie in 1967 nog de overhand had. Neem juffrouw Van der Eerden, een vrouw met het postuur waarvan zelfs geharde Latijnsamerikaanse politieke gevangenen nachtmerries zouden krijgen. Zij trok alle linksschrijvende jongetjes zo hard aan de oren dat iedereen er voor waakte zijn linkerhand openlijk te gebruiken. Links schrijven en tekenen deed je in de illegaliteit: thuis onder de keukentafel. In de winter hielden we een sit-down staking op de speelplaats met als eis ijsvrij ('Oef, oef oef, tam, tam, tam, wij zijn de leden van de provostam, lange haren, zwarte jassen, de politie kan verrekken'), maar de harde stem van meester Langermans deed het gehele eisenpakket binnen tien seconden smelten. Een broekje van de kweekschool van katholiek-progressieve signatuur, meester Jacobs, dacht de arbeidersjongens de katholieke cultuur te kunnen bijbrengen door de Passiespelen van Tegelen aan ons Brabanders uiteen te zetten, nota bene in een zwaar Limburgs accent. Dat leverde hem bij de volgende sit-down staking een ijsbal in de nek op van mijn uit de kluiten gewassen neef. Diens vader had juffrouw Van der Eerden, nadat zij de toch al niet kleine oren van mijn neef wat opgerekt had, hardhandig te verstaan gegeven dat er met de Oisterwijkse arbeidersklasse niet te spotten viel. De meesters en juffrouws waren dus gewaarschuwd voor het explosieve revolutionaire potentieel van de St. Jozefschool. Dat Marx gelijk had met zijn stelling dat het kapitalisme zijn eigen doodgravers maakt, bewees meester Van de

Put. Hij trachtte ons te overtuigen van het democratische systeem in Engeland en gaf ons zelfs het adres van de Engelse ambassade zodat wij leuke knipplaatjes van pruikendragende Engelse rechters in ons schriftje over het democratische kapitalisme konden plakken. Maar toen onze klasgenoot Wim Mels via zijn oom ons ook het adres verstrekke van de Russische ambassade (geheel in de leninistische traditie eisten we immers meer plaatjes) was het hek van de dam. Geen minuscule rotplaatjes, maar complete boeken stuurde de ambassade ons, waarin we konden lezen hoe goed de kinderen het in de Sowjet-Unie hadden. Eén boek heette zelfs 'De bevoorrechte klasse'. En toen wij als leerlingen massaal ook de ambassade van het rijke Amerika aanschreven, kregen we helemaal niets. Deze harde werkelijkheid was voor ons een goede leerschool voor het socialisme. De hele klas was voor Rusland en toen tot overmaat van ramp meester Langermans ons leerde dat we tijdens het Paasvoetbaltoernooi bij de traditionele slotwedstrijd tussen de meesters van Oisterwijk-oost en Oisterwijk-west moesten roepen 'Hup Oost', was onze keuze voor Oost-Duitsland ook vanzelfsprekend. Die arme meester Van de Put kreeg de opdracht ons, nota bene tijdens de gymles, uit te leggen dat die boekjes van de ambassade van de Sowjet-Unie gevaarlijk waren. Daar hadden wij als jongens van de Waterhoef nu vijf jaar op gewacht: eindelijk iets gevaarlijks in ons bezit. De boekjes werden gekoesterd en niemand wilde ze ruilen tegen 45 Batman-plaatjes of de complete serie Vlaamse wielrenners van Bubble-Gum. Van de Put probeerde bij pastoor Marks nog iets goed te maken door een kerkkoortje op te richten, maar wij leerlingen van de St. Jozefschool zagen elkaar met rode oortjes terug bij de demonstratie in 1973 tegen de coup van Pinochet. Van der Eerden en Van de Put hadden gestaalde communisten van ons gemaakt. En voor Wim Mels richtten we vast nog eens ooit een standbeeld op van Oosteuropes formaat.

Bon voor gratis abonnement

Naam:.....

Adres:.....

opsturen naar RRT, Postbus 340, 5060 AH
Oisterwijk en de postzegel niet vergeten!).
